

The Mediating Role of Resilience in Explaining the Causal Relationship between Attachment Styles and Posttraumatic Growth in Women and Men Affected by Infidelity

1. AmirEsmaeel Ziarati[✉]: Department of Counseling, Qo.C., Islamic Azad University, Qom, Iran
 2. Sohrab Abdi Zarrin^{✉*}: Department of Educational Sciences, University of Qom, Qom, Iran
 3. Abdolvahid Davoodi[✉]: Department of Psychology, Qo.C., Islamic Azad University, Qom, Iran
- *Corresponding Author's Email: S.abdizarrin@Qom.ac.ir

Received: 2025-09-11

Revised: 2025-10-25

Accepted: 2025-12-11

Published: 2026-01-03

Abstract

Introduction and Aim: Women and men affected by infidelity face many traumas and efforts to their posttraumatic growth are of great importance. As a result, the aim of this research was determine the mediating role of resilience in explaining the causal relationship between attachment styles and posttraumatic growth in women and men affected by infidelity.

Methodology: This study was a cross-sectional from type of correlation. The research population was all women and men affected by infidelity who referred to counseling and psychological services centers of Tehran city in 2024 year. The sample of this study was 215 people who were selected by available sampling method. The instruments of this study included the Revised Adult Attachment Scale (Collins & Read, 1990), Resilience Scale (Connor & Davidson, 2003), and Posttraumatic Growth Inventory (Tedeschi & Calhoun, 1996). The data of this study were analyzed by Pearson correlation coefficients and structural equation modeling in SPSS-24 and AMOS-24 software.

Findings: The results of the present study showed that the model of causal relationship attachment styles and posttraumatic growth with the mediating of resilience in women and men affected by infidelity had a good fit. In addition the direct effect of dependent and anxious attachment styles on resilience and posttraumatic growth was negative and significant, the direct effect of close attachment style on resilience and posttraumatic growth was positive and significant, and the direct effect of resilience on posttraumatic growth was positive and significant ($P < 0.010$). Also, the indirect effect of dependent and anxious attachment styles mediated by resilience on posttraumatic growth was negative and significant, and the indirect effect of close attachment style mediated by resilience on posttraumatic growth was positive and significant ($P < 0.001$).

Conclusion: According to the results of this study, attachment styles and resilience play an effective role in posttraumatic growth, and to improve posttraumatic growth, through educational workshops can be reduced the amount of dependent and anxious attachment styles and increased the amount of closeness attachment style and resilience.

Keywords: Attachment Styles, Resilience, Posttraumatic Growth, Affected by Infidelity.

How to Cite: Ziarati, A. E., Abdi Zarrin, S., & Davoodi, A. (2026). The Mediating Role of Resilience in Explaining the Causal Relationship between Attachment Styles and Posttraumatic Growth in Women and Men Affected by Infidelity. *Psychology of Motivation, Behavior, and Health*, 3(4), 1-13.

Copyright: © 2025 by the authors. Published under the terms and conditions of Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

Extended Abstract

Introduction and Aim

Marriage is one of the most important events that occur in the lives of young people and adults and involves the merging of two different perspectives and worldviews on life to form a common life (Bozoyan & Schmiedeberg, 2023). Emotional and marital relationships are one of the most fundamental dimensions of human life, which plays an important role in ensuring security and mental and emotional health (Zhong & Vangelisti, 2025). Marital infidelity is one of the most damaging challenges that can threaten the health and stability of the family (Weiser et al., 2023). The construct of marital infidelity means a violation of the unique marital relationship in which one of the spouses engages in emotional and sexual relationships with someone other than their spouse (Belu & O'Sullivan, 2024). This phenomenon or tragedy evokes the most intense negative emotions, such as disgust, and accordingly, betrayed individuals need posttraumatic growth (Jules et al., 2023).

Posttraumatic growth refers to the achievement of high-level psychological functioning after a severe and stressful life experience (Renner-Wilms et al., 2026). The construct of posttraumatic growth refers to the experience or subjective perception of positive psychological changes that occur as a result of coping with a stressful event, including appreciating life, setting new priorities for life, feeling stronger, having a deeper sense of meaning in life, identifying new opportunities, feeling close to relatives, and perceiving positive spiritual changes in life (Eaton & Phillips, 2024). Posttraumatic growth helps individuals to better adapt to life circumstances, demonstrate positive emotional and cognitive changes, and exhibit more desirable behaviors and functions in life and its challenges (Austin et al., 2024).

One of the factors related to posttraumatic growth is attachment styles (Yang et al., 2022). Attachment refers to the deep emotional bond between a child and the primary caregiver (usually the mother), which provides the child with security and is the foundation for subsequent emotional and social connections and relationships (Naifeh et al., 2024). Responsive and accessible parents act as a safe base for children in stressful situations, and the way parents are responsive and accessible creates different attachment styles in children (Liu et al., 2024). In general, there are three attachment styles of close, dependent, and anxious (Collins & Read, 1990). Close attachment refers to the perceived comfort of a relationship or intimacy

and emotional closeness with others, dependent attachment refers to excessive trust and reliance on others, and anxious attachment refers to the fear of having a relationship with others (Buruny et al., 2023).

One of the possible mediating variables between posttraumatic growth and attachment styles is resilience. This construct refers to an individual's increased tolerance, adaptation to problems, and resolution (Ozsavran & Comez, 2026). Resilience is a phenomenon that results from natural adaptive responses and enables an individual to achieve success and overcome challenges and threats despite facing serious threats (Marhett et al., 2024). This phenomenon is a dynamic process in which individuals respond flexibly, adaptively, and adaptively when faced with adverse circumstances or trauma (Dai et al., 2024).

Marital infidelity is a phenomenon that has many negative consequences and harms, and women and men affected by infidelity are severely affected by these negative consequences and harms, including anger, disgust, guilt, etc. Therefore, it is necessary for women and men affected by infidelity to grow using posttraumatic strategies. As a result, posttraumatic growth is very important for women and men affected by infidelity, and studies indicate that attachment styles and resilience are related to it. Although some studies have examined the relationship between attachment styles and resilience with posttraumatic growth, no research in this field was found with resilience as a mediator, and the results of this study can help to better understand the causal relationships between the aforementioned variables and provide strategies for posttraumatic growth. Women and men affected by infidelity face many traumas and efforts to their posttraumatic growth are of great importance. As a result, the aim of this research was determine the mediating role of resilience in explaining the causal relationship between attachment styles and posttraumatic growth in women and men affected by infidelity.

Methodology

This study was a cross-sectional from type of correlation. The research population was all women and men affected by infidelity who referred to counseling and psychological services centers of Tehran city in 2024 year. The sample of this study was 215 people who were selected by available sampling method.

According to Klein (1998), the minimum defensible sample size for structural equation research is 200 people, and in this study, 215 people were selected as a sample to ensure the sample size. The inclusion criteria in the present study included marital infidelity, at least one year of marital life, at least a cycle of education, and willingness to participate in the study. Also, the exclusion criteria in the present study included withdrawal from participation in the study and failure to respond to more than ten percent of the items.

The instruments of this study included the Revised Adult Attachment Scale (Collins & Read, 1990), Resilience Scale (Connor & Davidson, 2003), and Posttraumatic Growth Inventory (Tedeschi & Calhoun, 1996). The data of this study were analyzed by Pearson correlation coefficients and structural equation modeling in SPSS-24 and AMOS-24 software.

Findings

The results of the present study showed that in this study, 215 women and men affected by infidelity with a mean and standard deviation of 32.11 ± 4.56 years of age and a mean and standard deviation of 19.41 ± 7.53 months since the infidelity was discovered were present. Most of the participants in the present study were female (177 people, equivalent to 82.33%) and had a bachelor's degree (63 people, equivalent to 29.30%).

The model of causal relationship attachment styles and posttraumatic growth with the mediating of

resilience in women and men affected by infidelity had a good fit. In addition the direct effect of dependent and anxious attachment styles on resilience and posttraumatic growth was negative and significant, the direct effect of close attachment style on resilience and posttraumatic growth was positive and significant, and the direct effect of resilience on posttraumatic growth was positive and significant ($P < 0.010$). Also, the indirect effect of dependent and anxious attachment styles mediated by resilience on posttraumatic growth was negative and significant, and the indirect effect of close attachment style mediated by resilience on posttraumatic growth was positive and significant ($P < 0.001$).

Discussion and Conclusion

Overall, the findings of this study showed that close attachment through resilience increases posttraumatic growth in women and men affected by infidelity, and dependent and anxious attachments through resilience decrease posttraumatic growth in them. As a result, resilience was a suitable mediator between attachment styles and resilience in women and men affected by infidelity.

According to the results of this study, attachment styles and resilience play an effective role in posttraumatic growth, and to improve posttraumatic growth, through educational workshops can be reduced the amount of dependent and anxious attachment styles and increased the amount of closeness attachment style and resilience.

نقش میانجی گر تاب‌آوری در تبیین رابطه علی بین سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت

۱. امیر اسماعیل زیارتی[✉]: گروه مشاوره، واحد قم، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران
 ۲. سهراب عبدی زرین[✉]: گروه علوم تربیتی، دانشگاه قم، قم، ایران
 ۲. عبدالوحید داودی[✉]: گروه روان‌شناسی، واحد قم، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران
- *ایمیل نویسنده مسئول: dr.alinaseri@iau.ac.ir

دریافت: ۱۴۰۴/۰۶/۲۰ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۸/۰۳ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۹/۲۰ انتشار: ۱۴۰۴/۱۰/۱۳

چکیده

مقدمه و هدف: زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت با آسیب‌های بسیاری مواجه هستند و تلاش برای رشد پس از سانحه آنان اهمیت زیادی دارد. در نتیجه، هدف این پژوهش تعیین نقش میانجی گر تاب‌آوری در تبیین رابطه علی بین سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت بود.

روش‌شناسی: این مطالعه مقطعی از نوع همبستگی بود. جامعه پژوهش همه زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت مراجعه‌کننده به مراکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی شهر تهران در سال ۱۴۰۳ بودند. نمونه این پژوهش ۲۱۵ نفر بودند که با روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزارهای این مطالعه شامل پرسشنامه تجدیدنظرشده دلبستگی بزرگسالان (کولینز و رید، ۱۹۹۰)، مقیاس تاب‌آوری (کانر و دیویدسون، ۲۰۰۳) و سیاهه رشد پس از سانحه (تدسچی و کالهن، ۱۹۹۶) بودند. داده‌های این پژوهش با روش‌های ضرایب همبستگی پیرسون و مدل‌یابی معادلات ساختاری در نرم‌افزارهای SPSS-24 و AMOS-24 تحلیل شدند.

یافته‌ها: نتایج مطالعه حاضر نشان داد که مدل رابطه علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی گر تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت برازش مناسبی داشت. علاوه بر آن، اثر مستقیم سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه منفی و معنادار، اثر مستقیم سبک دلبستگی نزدیکی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه مثبت و معنادار و اثر مستقیم تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه مثبت و معنادار بود ($P < 0/01$). همچنین، اثر غیرمستقیم سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی با میانجی گر تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه منفی و معنادار و اثر غیرمستقیم سبک دلبستگی نزدیکی با میانجی گر تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه مثبت و معنادار بود ($P < 0/01$).

نتیجه‌گیری: با توجه به نتایج این مطالعه، سبک‌های دلبستگی و تاب‌آوری نقش موثری در رشد پس از سانحه دارند و برای بهبود رشد از پس از سانحه می‌توان از طریق کارگاه‌های آموزشی میزان سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی را کاهش و میزان سبک دلبستگی نزدیکی و تاب‌آوری را افزایش داد.

کلیدواژگان: سبک‌های دلبستگی، تاب‌آوری، رشد پس از سانحه، آسیب‌دیده از خیانت.

مجوز و حق نشر: © ۱۴۰۴ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به‌صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

نحوه استناددهی: زیارتی، امیر اسماعیل؛ عبدی زرین، سهراب و داودی، عبدالوحید. (۱۴۰۴). نقش میانجی گر تاب‌آوری در تبیین رابطه علی بین سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت. *روان‌شناسی انگیزش، رفتار و سلامت*، ۳(۴)، ۱۳-۱.

مقدمه

ازدواج یکی از مهم‌ترین رویدادهایی است که در زندگی جوانان و بزرگسالان اتفاق می‌افتد و شامل درهم‌آمیختن دو چشم‌انداز و جهان‌بینی متفاوت به زندگی برای تشکیل یک زندگی مشترک می‌باشد (Bozoyan & Schmiedeberg, 2023). روابط عاطفی و زناشویی یکی از اساسی‌ترین ابعاد زندگی انسان‌ها است که نقش مهمی در تأمین امنیت و سلامت روانی و هیجانی دارد (Zhong & Vangelisti, 2025). خیانت زناشویی یکی از آسیب‌زاترین چالش‌هایی است که می‌تواند سلامت و پایداری خانواده را تهدید می‌کند (Weiser et al., 2023). سازه خیانت زناشویی به معنای نقض رابطه زناشویی منحصربه‌فرد است که در آن یکی از زوجین درگیر روابط عاطفی و جنسی با شخص دیگری غیر از همسر خود می‌شود (Belu & O'Sullivan, 2024). پدیده خیانت زناشویی باعث ادراک عواطف شدیدی مانند خشم، شرم، افسردگی، احساس گناه، کاهش عزت‌نفس، ناتوانی، ره‌اشدگی و ازدست‌دادن هویت در همسر آسیب‌دیده از خیانت می‌شود (Littman et al., 2023). این پدیده یا سانحه شدیدترین هیجان‌های منفی مانند انزجار را فراخوانی می‌کند و بر همین اساس افراد خیانت‌دیده نیاز به رشد پس از سانحه دارند (Jules et al., 2023).

رشد پس از سانحه به معنای رسیدن به عملکرد روانی سطح بالا پس از وقوع تجربه ناگوار و تنش‌زای شدید در زندگی است (Renner-Wilms et al., 2026). سازه رشد پس از سانحه به تجربه یا ادراک ذهنی از تغییرهای مثبت روان‌شناختی اشاره دارد که در اثر کشمکش با حادثه تنش‌زا ایجاد می‌شود و شامل قدر زندگی را دانستن، تنظیم اولویت‌های جدید برای زندگی، احساس قوی‌تر شدن، احساس عمیق معنا از زندگی، شناسایی فرصت‌های جدید، احساس نزدیکی با خویشاوندان و ادراک تغییرهای مثبت معنوی در زندگی می‌باشد (Eaton & Phillips, 2024). این سازه شامل پنج حیطه ارتباط با دیگران (توسعه شبکه روابط و صمیمیت بیشتر با آنها)، ایجاد مسیر جدید (توانمندی برقراری ایجاد یک مسیر یا فرصت جدید برای زندگی)، توان شخصی (افزایش قدرت درونی و توانمندی اتکا به خود در سختی‌ها)، تغییر معنوی (فهم تجربه‌ها و تقویت باورهای معنوی) و قدردانی از زندگی (درک معنای ارزش و ارزشمندی

زندگی) می‌باشد (Hirad et al., 2023). رشد پس از سانحه به افراد کمک می‌کند تا بهتر با شرایط زندگی سازگار شوند، تغییرهای عاطفی و شناختی مثبتی را از خود نشان دهند و از خود رفتارها و عملکردهای مطلوب‌تری را در زندگی و چالش‌های آن به نمایش بگذارند (Austin et al., 2024).

یکی از عوامل مرتبط با رشد پس از سانحه، سبک‌های دلبستگی است (Yang et al., 2022). دلبستگی به معنای پیوند عاطفی و هیجانی عمیق بین کودک و مراقبت اصلی (معمولاً مادر) است که ضمن تأمین امنیت کودک، پایه و اساسی برای پیوندها و ارتباط‌های عاطفی و اجتماعی بعدی او می‌باشد (Naifeh et al., 2024). سبک‌های دلبستگی بر اساس الگوهای فعال درونی یا باورها، انتظارات و احساس‌ها از خود و مراقب شکل می‌گیرد و تا بزرگسالی ادامه می‌یابد و بر جنبه‌های مختلف زندگی تأثیر می‌گذارد (Ramos et al., 2020). والدین پاسخگو و در دسترس برای کودکان در موقعیت‌های استرس‌زا به‌عنوان پایگاهی امن عمل می‌کنند و شیوه پاسخگویی و دسترسی‌پذیری والدین باعث ایجاد سبک‌های دلبستگی متفاوت در کودکان می‌شود (Liu et al., 2024). به‌طور کلی سه سبک دلبستگی نزدیکی، وابسته و اضطرابی وجود دارد (Collins & Read, 1990). دلبستگی نزدیکی به معنای آسایش ادراک‌شده از رابطه یا صمیمیت و نزدیکی هیجانی با دیگران، دلبستگی وابستگی به معنای اعتماد و تکیه کردن بیش‌ازحد به دیگران و دلبستگی اضطرابی به معنای ترس از داشتن رابطه با دیگران است (Buruny et al., 2023). دلبستگی نزدیکی نشان‌دهنده دلبستگی ایمن و دلبستگی‌های وابسته و اضطرابی نشان‌دهنده دلبستگی ناایمن هستند؛ به‌طوری که دلبستگی ایمن زمینه را برای رشد و تحول فرد فراهم می‌آورد، اما دلبستگی ناایمن باعث بی‌اعتمادی، شکنندگی و مشکل‌هایی در زمینه‌های مختلف شخصیتی و روان‌شناختی می‌شود (Sagone et al., 2023).

یکی از متغیرهای میانجی احتمالی بین رشد پس از سانحه و سبک‌های دلبستگی، تاب‌آوری است. این سازه به معنای افزایش قدرت تحمل، سازگاری فرد با مشکل‌ها و حل آنها می‌باشد (Ozsavran & Comez, 2026). تاب‌آوری پدیده‌ای است که از پاسخ‌های انطباقی طبیعی حاصل می‌شود و علی‌رغم رویارویی فرد با تهدیدهای جدی، وی را در دستیابی به موفقیت و غلبه بر چالش‌ها و

تهدیدها توانمند می‌سازد (Marhett et al., 2024). این پدیده به معنای مقاومت منفعل در برابر چالش‌ها، آسیب‌ها و تهدیدها نیست، بلکه فرد تاب‌آور به‌صورت فعال و سازنده به مقابله با چالش‌ها، آسیب‌ها و تهدیدها می‌پردازد (Labrahue, 2021). تاب‌آوری فرآیندی پویا است که افراد در هنگام مواجهه با شرایط ناگوار یا ضربه‌های روحی به‌صورت منعطف، سازگارانه و انطباقی از خود پاسخ نشان می‌دهند (Dai et al., 2024). افراد تاب‌آور دارای چهار ویژگی کفایت اجتماعی (داشتن مهارت‌های تفاهم، انعطاف، همدلی، مهربانی، شوخ‌طبعی و ارتباط)، توانمندی حل مسئله (داشتن مهارت‌های برنامه‌ریزی، یاری‌جویی، تفکر خلاق و تفکر انتقادی)، خودگردانی (داشتن مهارت‌های خودکارآمدی، خودآگاهی، هویت و تسلط بر وظیفه‌ها) و هدفمندی و خوش‌بینی (داشتن مهارت‌های هدف‌گیری، معنویت و خوش‌بینی) هستند (Pei et al., 2025).

درباره روابط سبک‌های دلبستگی، تاب‌آوری و رشد پس از سانحه پژوهش‌هایی انجام شده است. برای مثال، نتایج پژوهش Tamannaieifar et al (2024) نشان داد که دلبستگی ناایمن وابستگی و مضطرب با کیفیت زندگی و تاب‌آوری رابطه معنادار منفی داشت. Kiani et al (2020) ضمن پژوهشی به این نتیجه رسیدند که دلبستگی‌های ایمن و ناایمن با تاب‌آوری رابطه معناداری نداشتند. همچنین، نتایج پژوهش Zafartalab & Taklavi (2024) حاکی از آن بود که دلبستگی ایمن با رشد پس از سانحه رابطه مثبت و معنادار و دلبستگی ناایمن اجتنابی با رشد پس از سانحه رابطه منفی و معنادار داشتند و دلبستگی ناایمن دوسوگرا با رشد پس از سانحه رابطه معناداری نداشت. در پژوهشی دیگر Ghasemi & Rezvan Hasan Abad (2023) گزارش کردند که دلبستگی ایمن با رشد پس از سانحه رابطه مثبت و معنادار داشت و دلبستگی اضطرابی و اجتنابی با رشد پس از سانحه رابطه معناداری نداشت. علاوه بر آن، نتایج پژوهش Khalili Moghadam et al (2024) نشان داد که تاب‌آوری و شفقت به خود با رشد پس از سانحه رابطه مثبت و معنادار داشتند. Nikbagha et al (2023) ضمن پژوهشی به این نتیجه رسیدند که تاب‌آوری با رشد پس از سانحه رابطه مثبت و معنادار داشت.

خیانت زناشویی پدیده‌ای است که آسیب‌ها و پیامدهای منفی زیادی دارد و زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت به شدت تحت این

آسیب‌ها و پیامدهای منفی از جمله خشم، انزجار، احساس گناه و غیره قرار می‌گیرند. بنابراین، نیاز است که زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت با استفاده از راهکارهایی پس از سانحه رشد یابند. در نتیجه، رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت اهمیت زیادی دارد و بررسی‌ها حاکی از آن است که سبک‌های دلبستگی و تاب‌آوری با آن رابطه دارند. با اینکه، پژوهش‌هایی رابطه سبک‌های دلبستگی و تاب‌آوری را با رشد پس از سانحه بررسی کردند، اما پژوهشی در این زمینه با میانجی تاب‌آوری یافت نشد و نتایج این پژوهش می‌تواند به شناخت بهتر روابط علی بین متغیرهای مذکور و ارائه راهکارهایی برای رشد پس از سانحه کمک نماید. در نتیجه، هدف این پژوهش تعیین نقش میانجی گر تاب‌آوری در تبیین رابطه علی بین سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت بود.

روش‌شناسی

این مطالعه مقطعی از نوع همبستگی بود. جامعه پژوهش همه زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت مراجعه‌کننده به مراکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی شهر تهران در سال ۱۴۰۳ بودند. نمونه این پژوهش ۲۰۰ نفر بودند که با روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. بر اساس نظر Klein (1998) حداقل حجم نمونه قابل دفاع برای پژوهش‌های معادلات ساختاری ۲۰۰ نفر است و در این پژوهش برای اطمینان از حجم نمونه تعداد ۲۱۵ نفر به‌عنوان نمونه انتخاب شدند. ملاک‌های ورود به مطالعه در پژوهش حاضر شامل خیانت‌دیدگی زناشویی، گذشت حداقل یک سال از زندگی زناشویی، حداقل تحصیلات سیکل و تمایل جهت شرکت در پژوهش بودند. همچنین، ملاک‌های خروج از مطالعه در پژوهش حاضر شامل انصراف از شرکت در پژوهش و عدم پاسخگویی به بیش از ده درصد گویه‌ها بودند.

برای انجام این پژوهش ابتدا هماهنگی‌های لازم با مراکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی شهر تهران به عمل آمد و سپس اقدام به نمونه‌گیری از میان زنان و مردان خیانت‌دیده شد. برای نمونه‌ها اهمیت و ضرورت پژوهش تشریح و درباره رعایت نکات و ملاحظات اخلاقی به آنان اطمینان‌خاطر داده شد. در مرحله بعد از نمونه‌ها خواسته شد تا به ابزارهای پژوهش پاسخ دهند. لازم به ذکر است که به آنان توضیح داده شد هیچ پاسخ صحیح یا غلطی وجود

ندارد و بهترین پاسخ، پاسخی است که گویای وضعیت واقعی آنها باشد. در پایان از زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت به دلیل شرکت در پژوهش و تکمیل ابزارهای آن تقدیر و تشکر به عمل آمد. ابزارهای مورد استفاده در پژوهش حاضر شامل موارد زیر بودند.

(۱) پرسشنامه تجدیدنظرشده دلبستگی بزرگسالان (Revised Adult Attachment Scale): برای اندازه‌گیری سبک‌های دلبستگی از پرسشنامه تجدیدنظرشده دلبستگی بزرگسالان ساخته‌شده توسط Collins & Read (1990) استفاده شد. این پرسشنامه دارای ۱۸ گویه در سه مولفه نزدیکی، وابسته و اضطرابی (هر مولفه ۶ گویه) بود. برای پاسخگویی به هر گویه از طیف لیکرت پنج درجه‌ای از به هیچ وجه با خصوصیات من مطابقت ندارد با نمره یک تا کاملاً با خصوصیات من مطابقت دارد با نمره پنج استفاده شد. بنابراین، دامنه نمرات هر مولفه ۶ تا ۳۰ است و نمره بالاتر نشان‌دهنده بیشتر داشتن آن ویژگی می‌باشد. سازندگان روایی سازه ابزار را با روش تحلیل عاملی اکتشافی بررسی و نتایج حاکی از وجود سه عامل یا مولفه نزدیکی، وابسته و اضطرابی بود و پایایی مولفه‌های آن با روش آلفای کرونباخ به ترتیب ۰/۶۹، ۰/۷۵ و ۰/۷۲ به دست آمد. در ایران، Sedighi et al (2021) پایایی مولفه‌های نزدیکی، وابسته و اضطرابی را با روش آلفای کرونباخ به ترتیب ۰/۷۸، ۰/۷۲ و ۰/۷۷ گزارش کردند. در پژوهش حاضر، مقدار پایایی مولفه‌های نزدیکی، وابسته و اضطرابی با روش آلفای کرونباخ به ترتیب ۰/۸۱، ۰/۷۹ و ۰/۸۵ به دست آمد.

(۲) مقیاس تاب‌آوری (Resilience Scale): برای اندازه‌گیری تاب‌آوری از مقیاس تاب‌آوری ساخته‌شده توسط Connor & Davidson (2003) استفاده شد. این مقیاس دارای ۲۵ گویه بود. برای پاسخگویی به هر گویه از طیف لیکرت پنج درجه‌ای از کاملاً نادرست با نمره صفر تا همیشه درست با نمره پنج استفاده شد. بنابراین، دامنه نمرات آن ۰ تا ۱۰۰ است و نمره بالاتر نشان‌دهنده تاب‌آوری بیشتر می‌باشد. سازندگان روایی همگرای ابزار را با سخت‌رویی کوباسا در سطح ۰/۰۱ معنادار بود و پایایی آن با روش

آلفای کرونباخ ۰/۸۷ به دست آمد. در ایران، Abdolmohammadi et al (2025) پایایی مقیاس تاب‌آوری را با روش آلفای کرونباخ ۰/۸۰ گزارش کردند. در پژوهش حاضر، مقدار پایایی مقیاس تاب‌آوری با روش آلفای کرونباخ ۰/۷۸ به دست آمد.

(۳) سیاهه رشد پس از سانحه (Posttraumatic Growth Inventory): برای اندازه‌گیری رشد پس از سانحه از سیاهه رشد پس از سانحه ساخته‌شده توسط Tedeschi & Calhoun (1996) استفاده شد. این سیاهه دارای ۲۱ گویه بود. برای پاسخگویی به هر گویه از طیف لیکرت شش درجه‌ای از من این تغییر را به خاطر رویدادی استرس‌زا نمی‌دانم با نمره صفر تا من این تغییر را به میزان خیلی زیادی به عنوان تاثیر رویداد استرس‌زا می‌دانم با نمره پنج استفاده شد. بنابراین، دامنه نمرات آن ۰ تا ۱۰۵ است و نمره بالاتر نشان‌دهنده رشد پس از سانحه بیشتر می‌باشد. سازندگان روایی سازه ابزار را با روش تحلیل عاملی اکتشافی بررسی و نتایج حاکی از وجود پنج عامل یا مولفه شیوه‌های جدید، ارتباط با دیگران، قدرت شخصی، ارزش زندگی و تغییر معنوی بود و پایایی کل آن با روش آلفای کرونباخ ۰/۹۰ به دست آمد. در ایران، Javaheri et al (2022) پایایی سیاهه رشد پس از سانحه را با روش آلفای کرونباخ ۰/۸۹ گزارش کردند. در پژوهش حاضر، مقدار پایایی سیاهه رشد پس از سانحه با روش آلفای کرونباخ ۰/۷۹ به دست آمد.

داده‌های این پژوهش با روش‌های ضرایب همبستگی پیرسون و مدل‌یابی معادلات ساختاری در نرم‌افزارهای SPSS-24 و AMOS-24 تحلیل شدند.

یافته‌ها

در این پژوهش ۲۱۵ نفر از زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت با میانگین و انحراف معیار سنی $32/11 \pm 4/56$ سال و میانگین و انحراف معیار سنی $19/41 \pm 7/53$ ماه گذشته از زمان اطلاع از خیانت حضور داشتند که فراوانی و درصد جنسیت و تحصیلات آنان در جدول ۱ گزارش شد.

جدول ۱. فراوانی و درصد جنسیت و تحصیلات زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت

متغیر	سطح	فراوانی	درصد فراوانی
جنسیت	مرد	۳۸	۱۷/۶۷
	زن	۱۷۷	۸۲/۳۳
تحصیلات	زیردیپلم	۳۲	۱۴/۸۸
	دیپلم	۵۶	۲۶/۰۵
	فوق‌دیپلم	۱۵	۶/۹۸
	لیسانس	۶۳	۲۹/۳۰
	بالتر از لیسانس	۴۹	۲۲/۷۹

بر اساس نتایج جدول ۱، بیشتر شرکت‌کنندگان پژوهش حاضر دارای جنسیت زن (۱۷۷ نفر معادل ۸۲/۳۳ درصد) و تحصیلات لیسانس (۶۳ نفر معادل ۲۹/۳۰ درصد) بودند. نتایج میانگین، انحراف معیار و ضرایب همبستگی سبک‌های دلبستگی، رشد پس از سانحه و تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت در جدول ۲ گزارش شد.

جدول ۲. نتایج میانگین، انحراف معیار و ضرایب همبستگی سبک‌های دلبستگی، رشد پس از سانحه و تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت

متغیر	۱	۲	۳	۴	۵
۱. سبک دلبستگی نزدیکی	۱				
۲. سبک دلبستگی وابسته	۰/۲۳**	۱			
۳. سبک دلبستگی اضطرابی	-۰/۳۰**	۰/۱۶*	۱		
۴. تاب‌آوری	۰/۱۴*	-۰/۲۸**	-۰/۲۴**	۱	
۵. رشد پس از سانحه	۰/۳۷**	-۰/۴۱**	-۰/۱۸**	۰/۳۵**	۱
میانگین	۱۳/۱۶	۱۵/۲۳	۱۶/۶۵	۵۶/۸۶	۵۹/۹۲
انحراف معیار	۳/۹۳	۳/۲۷	۴/۲۲	۷/۳۴	۶/۵۹

**P<۰/۰۱, *P<۰/۰۵

بر اساس نتایج جدول ۲، رابطه سبک دلبستگی نزدیکی و تاب‌آوری با رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت مثبت و معنادار و رابطه سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی با رشد پس از سانحه در آنان منفی و معنادار بود ($P<۰/۰۱$). فرض نرمال بودن متغیرها بر اساس مقادیر کجی و کشیدگی در دامنه ± ۲ رد نشد. همچنین، فرض هم‌خطی چندگانه بر اساس مقدار عامل تورم

واریانس به دلیل کمتر از ۱۰ بودن برقرار بود. علاوه بر آن، فرض استقلال خطاها بر اساس مقدار دوربین-واتسون به دلیل قرار داشتن در دامنه ۱/۵ تا ۲/۵ برقرار بود. نتایج شاخص‌های برازش مدل رابطه علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت در جدول ۳ گزارش شد.

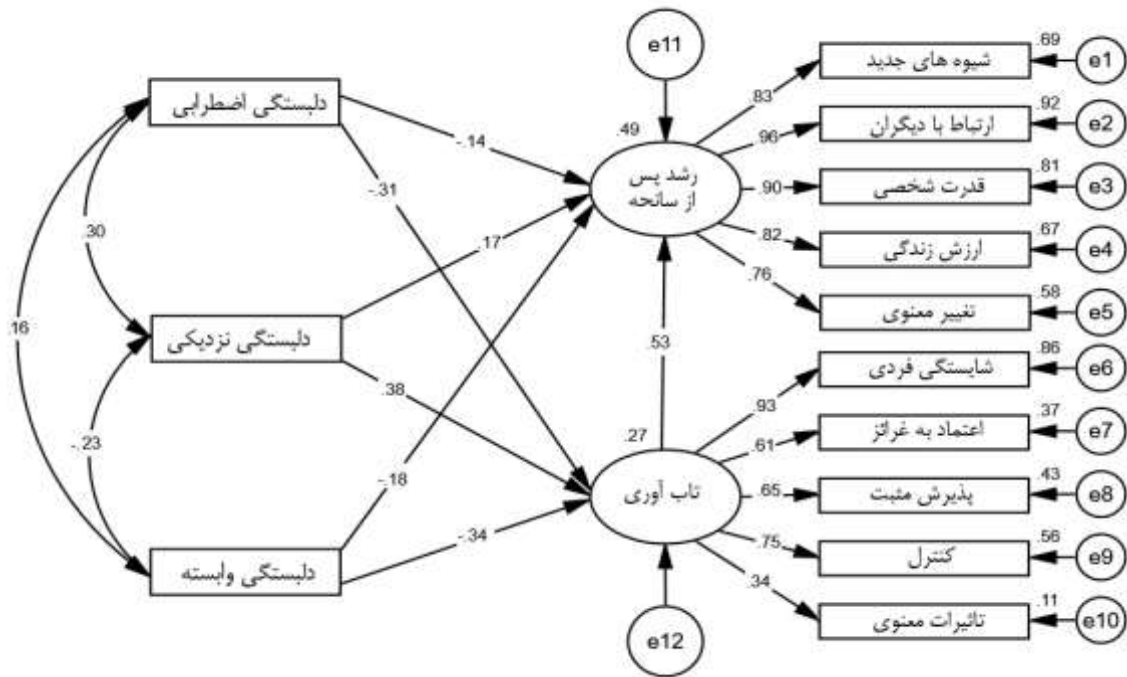
جدول ۳. نتایج شاخص‌های برازش مدل رابطه علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت

شاخص‌های برازندگی	مدل اندازه‌گیری	مدل ساختاری	نقطه برش
χ^2/df	۱/۴۵	۱/۷۸	کمتر از ۳
GFI	۰/۹۵۷	۰/۹۳۲	بیشتر از ۰/۹۰
AGFI	۰/۹۳۱	۰/۸۹۳	بیشتر از ۰/۸۵
CFI	۰/۹۸۹	۰/۹۶۹	بیشتر از ۰/۹۰

کمتر از ۰/۰۸	۰/۰۶۰	۰/۰۴۶	RMSEA
--------------	-------	-------	-------

علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت در شکل ۱ و اثرهای آن در جدول ۴ گزارش شد.

بر اساس نتایج جدول ۳، مدل رابطه علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت برازش مناسبی داشت. نتایج مدلیابی معادلات ساختاری رابطه

شکل ۱. نتایج مدلیابی معادلات ساختاری رابطه علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت

جدول ۴. نتایج اثرها در مدلیابی معادلات ساختاری رابطه علی سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه با میانجی تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت

اثر	B	SE	Beta	P
اثر مستقیم دلبستگی وابسته بر تاب‌آوری	-۰/۶۰	۰/۱۱	-۰/۳۴	۰/۰۰۱
اثر مستقیم دلبستگی اضطرابی بر تاب‌آوری	-۰/۳۴	۰/۰۶	-۰/۳۰	۰/۰۰۱
اثر مستقیم دلبستگی نزدیکی بر تاب‌آوری	۰/۷۵	۰/۱۳	۰/۳۸	۰/۰۰۱
اثر مستقیم تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه	۰/۳۳	۰/۰۵	۰/۵۳	۰/۰۰۱
اثر مستقیم دلبستگی وابسته بر رشد پس از سانحه	-۰/۲۰	۰/۰۷	-۰/۱۸	۰/۰۰۳
اثر مستقیم دلبستگی اضطرابی بر رشد پس از سانحه	-۰/۱۰	۰/۰۳	-۰/۱۴	۰/۰۰۹
اثر مستقیم دلبستگی نزدیکی بر رشد پس از سانحه	۰/۲۱	۰/۰۷	۰/۱۷	۰/۰۰۹
اثر غیرمستقیم دلبستگی وابسته با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه	-۰/۲۰	۰/۰۵	-۰/۱۸	۰/۰۰۱
اثر غیرمستقیم دلبستگی اضطرابی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه	-۰/۱۱	۰/۰۳	-۰/۱۶	۰/۰۰۱
اثر غیرمستقیم دلبستگی نزدیکی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه	۰/۲۵	۰/۰۶	۰/۲۰	۰/۰۰۱

با صمیمیت، تعارض، فقدان یا خیانت مواجه می‌شود. در تجربه خیانت این سبک‌های دلبستگی به شدت فعال می‌شوند و نظام هیجانی فرد را تحت تاثیر قرار می‌دهند. کسانی که سبک دلبستگی اضطرابی دارند، خیانت را نشانه‌ای از بی‌اعتمادی و بی‌ارزشی خود و شکست نهایی در عشق تفسیر می‌کنند. آنان درگیر نشخوار ذهنی، خشم و ترس از تنهایی می‌شوند و به دلیل ناپایداری هیجانی ظرفیت کمتری برای تاب‌آوری و رشد پس از سانحه از خود نشان می‌دهند. همچنین، افراد دارای دلبستگی وابسته به شدت به منبع عاطفی بیرونی تکیه دارند و فروپاشی این پیوند باعث ازدست‌رفتن تعادل روانی آنان می‌شود و آنان نیز ظرفیت پایینی برای تاب‌آوری و رشد پس از سانحه از خود نشان می‌دهند. در مقابل، افراد دارای دلبستگی نزدیکی با وجود رنج و شوک اولیه، می‌توانند به تنهایی یا با کمک دیگران به طور مجدد به احساس امنیت درونی دست یابند، رنج موجود را بپذیرند و از آن معنای دوباره بسازند که بر همین اساس این افراد ظرفیت بالاتری برای تاب‌آوری و رشد پس از سانحه از خود نشان می‌دهند.

همچنین، اثر مستقیم تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت مثبت و معنادار بود. این یافته در زمینه اثر تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه با یافته پژوهش‌های [Khalili Moghadam et al \(2024\)](#) نشان و [Nikbagha et al \(2023\)](#) همسو بود. در تبیین اثر مستقیم تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه در مردان و زنان خیانت‌دیده می‌توان گفت که تاب‌آوری مجموعه‌ای از فرآیندهای شناختی، هیجانی و بین‌فردی است که به فرد اجازه می‌دهد در مواجهه با فشارهای روانی تعادل خود را حفظ کند یا آن را بازیابد. وقتی فرد تاب‌آور با خیانت مواجه می‌شود با اینکه رنج شدیدی را تجربه می‌کند، اما به جای فروپاشی، به سازوکارهای مقابله‌ای سازنده متوسل می‌شود. او از حمایت اجتماعی استفاده می‌کند، احساساتش را ابراز می‌نماید و به جستجوی معنا و بازگشت به تعادل می‌پردازد. در نتیجه، سطح تاب‌آوری او بالا می‌ماند و این تاب‌آوری مسیر را برای رشد پس از سانحه هموار می‌کند.

علاوه بر آن، اثر غیرمستقیم سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت منفی و معنادار و اثر غیرمستقیم سبک دلبستگی نزدیکی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه در آنان مثبت و معنادار بود.

بر اساس نتایج شکل ۱ و جدول ۴، اثر مستقیم سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه منفی و معنادار، اثر مستقیم سبک دلبستگی نزدیکی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه مثبت و معنادار و اثر مستقیم تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه مثبت و معنادار بود ($P < 0/010$). همچنین، اثر غیرمستقیم سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه منفی و معنادار و اثر غیرمستقیم سبک دلبستگی نزدیکی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه مثبت و معنادار بود ($P < 0/001$).

بحث و نتیجه‌گیری

خیانت زناشویی پدیده‌ای بسیار استرس‌زا و تنش‌زا است که می‌تواند سبب فراخوانی بسیاری از رفتارهای هیجانی و تکانشی شود. در نتیجه، هدف این پژوهش تعیین نقش میانجی گر تاب‌آوری در تبیین رابطه علی بین سبک‌های دلبستگی و رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت بود.

یافته‌های این پژوهش نشان داد که اثر مستقیم سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت منفی و معنادار و اثر مستقیم سبک دلبستگی نزدیکی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه در آنان مثبت و معنادار بود. این یافته در زمینه اثر سبک‌های دلبستگی بر تاب‌آوری با یافته پژوهش‌های [Tamannaefar et al \(2024\)](#) و [Kiani et al \(2020\)](#) و در زمینه اثر سبک‌های دلبستگی بر رشد پس از سانحه با یافته پژوهش‌های [Zafartalab & Taklavi \(2024\)](#) و [Ghasemi & Rezvan Hasan Abad \(2023\)](#) همسو بود. در تبیین اثر مستقیم سبک‌های دلبستگی بر تاب‌آوری و رشد پس از سانحه در مردان و زنان خیانت‌دیده می‌توان گفت که نظریه دلبستگی بر این فرض استوار است که رابطه اولیه کودک با مراقب اصلی (به‌ویژه مادر) الگویی درونی از خود و دیگران می‌سازد که در طول زندگی به‌صورت الگوهای دلبستگی بروز می‌کند. فردی با دلبستگی نزدیکی، خود را شایسته عشق و دیگران را قابل اعتماد می‌داند، در حالی که فردی با دلبستگی وابسته و اضطرابی یا به‌طور افراطی به تایید و حضور دیگران نیاز دارد و یا دائماً از طرد و بی‌اعتمادی می‌ترسد. این الگوها در روابط زناشویی تعیین می‌کنند که فرد چگونه

تعارض منافع

بین نویسندگان این مطالعه تعارض منافی وجود نداشت.

حامی مالی

این پژوهش با هزینه شخصی و بدون هیچ حامی مالی انجام شد.

ملاحظات اخلاقی

در این مقاله اهمیت و ضرورت پژوهش برای زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت تبیین و درباره رعایت ملاحظات اخلاقی به آنان تعهد و اطمینان داده شد.

مشارکت نویسندگان

نویسندگان مطالعه حاضر با یکدیگر مشارکت داشتند.

تشکر و قدردانی

بدین‌وسیله از مراکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی شهر تهران کمک‌کننده در انتخاب نمونه‌ها و زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت شرکت‌کننده در پژوهش حاضر تشکر و قدردانی می‌گردد.

References

- Abdolmohammadi, K., Alimohammadi, A., & Ghadiri Souran Abadi, F. (2025). Psychometric properties of Persian version of the psychological resilience scale (PRS). *Journal of Applied Psychological Research*, In Press, 1-17.
<https://doi.org/10.22059/japr.2025.376367.644923>
- Austin, P. D., Siddall, P. J., & Lovell, M. R. (2024). Posttraumatic growth in palliative care settings: A scoping review of prevalence, characteristics and interventions. *Palliative Medicine*, 38(2), 200-212.
<https://doi.org/10.1177/02692163231222773>
- Belu, C. F., & O'Sullivan, L. F. (2024). Predictors of infidelity among couples. *The Journal of Sexual Medicine*, 21(4), 270-272.
<https://doi.org/10.1093/jsxmed/qdad165>
- Bozoyan, C., & Schmiedeberg, C. (2023). What is infidelity? A vignette study on norms and attitudes toward infidelity. *Journal of Sex Research*, 60(8), 1090-1099.
<https://doi.org/10.1080/00224499.2022.2104194>
- Buruny, J. F., Vallee, B., Bernardi, F., Rioux, L., & Scrima, F. (2023). Workplace attachment style as moderator of the relationship between political skills and organizational citizenship behaviors. *Europe's Journal of Psychology*, 19(2), 158-173.
<https://doi.org/10.5964/ejop.6559>
- Collins, N. L., & Read, S. J. (1990). Adult attachment, working models, and relationship quality in dating couples. *Journal of Personality and Social Psychology*, 58(4), 644-663.
<https://psycnet.apa.org/doi/10.1037/0022-3514.58.4.644>

پژوهشی در این زمینه یافت نشد، اما در تبیین اثر غیرمستقیم سبک‌های دلبستگی با میانجی تاب‌آوری بر رشد پس از سانحه در مردان و زنان خیانت‌دیده می‌توان گفت که این یافته نشان می‌دهد که نوع پیوند هیجانی فرد با دیگران که در قالب سبک‌های دلبستگی شکل می‌گیرد، نحوه واکنش فرد به بحران و توانمندی او برای بازسازی روانی پس از تجربه‌ای چون خیانت را تعیین می‌کند، اما این رابطه به‌صورت مستقیم نیست و از مسیر ظرفیت تاب‌آوری اتفاق می‌افتد. یعنی سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی از طریق کاهش تاب‌آوری زمینه را برای کاهش رشد پس از سانحه و سبک دلبستگی نزدیکی از طریق افزایش تاب‌آوری زمینه را برای افزایش رشد پس از سانحه فراهم می‌کند و زمینه را برای ارتقای آن تسهیل می‌سازد. این تبیین از نظر نظری در پیوند مستقیم با نظریه سبک‌های دلبستگی، مدل‌های تحولی تاب‌آوری و چارچوب رشد پس از سانحه است و از لحاظ بالینی نشان می‌دهد که بنیان‌های عاطفی اولیه چگونه مسیر مواجهه بزرگسالی با خیانت را شکل می‌دهند.

محدودیت‌های مهم این پژوهش شامل استفاده از روش نمونه‌گیری غیرتصادفی در دسترس، محدود شدن نمونه پژوهش به زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت مراجعه‌کننده به مراکز مشاوره و خدمات روان‌شناختی شهر تهران، حجم نمونه نسبتاً اندک و استفاده از ابزارهای خودگزارش‌دهی بود. بنابراین، انجام پژوهش‌های بیشتر در این زمینه به‌ویژه با استفاده از روش‌های نمونه‌گیری تصادفی، بر روی زنان و مردان خیانت‌دیده با حجم بیشتر و سایر شهرها و حتی به تفکیک جنسیت پیشنهاد می‌شود. در مجموع، یافته‌های این پژوهش نشان داد که دلبستگی نزدیکی از طریق تاب‌آوری باعث افزایش رشد پس از سانحه در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت و دلبستگی‌های وابسته و اضطرابی از طریق تاب‌آوری باعث کاهش رشد پس از سانحه در آنان می‌شود. در نتیجه، تاب‌آوری میانجی مناسبی بین سبک‌های دلبستگی و تاب‌آوری در زنان و مردان آسیب‌دیده از خیانت بود. با توجه به نتایج این مطالعه، سبک‌های دلبستگی و تاب‌آوری نقش موثری در رشد پس از سانحه دارند و برای بهبود رشد از پس از سانحه می‌توان از طریق کارگاه‌های آموزشی میزان سبک‌های دلبستگی وابسته و اضطرابی را کاهش و میزان سبک دلبستگی نزدیکی و تاب‌آوری را افزایش داد.

- Nursing Management*, 29(7), 1893-1905.
<https://doi.org/10.1111/jonm.13336>
- Littman, R., Leibovits, G., Halfon, C. N., Schonbach, M., & Doron, G. (2023). Interpersonal transmission of ROCD symptoms and susceptibility to infidelity in romantic relationships. *Journal of Obsessive-Compulsive and Related Disorders*, 37, 100802.
<https://doi.org/10.1016/j.jocrd.2023.100802>
- Liu, R., Wu, Y., Li, H., & Chen, Z. (2024). Attachment style modifies the effect of spousal support on postpartum depression in women. *Alpha Psychiatry*, 25(3), 388-394.
<https://doi.org/10.5152/alphapsychiatry.2024.231495>
- Marhetts, J. L., Hazelton, M., Santangelo, P., Yorke, J., & Wilson, R. L. (2024). Measurement of psychological resilience to support therapy interventions for clients in the clinical mental healthcare setting: A scoping review. *International Journal of Mental Health Nursing*, 33(6), 1921-1940.
<https://doi.org/10.1111/inm.13404>
- Naifeh, J. A., Ursano, R. J., Stein, M. B., Wang, J., Mash, H. B. H., Aliaga, P. A., & et al. (2024). Prospective association of attachment style with suicide attempts among US Army soldiers. *Psychological Medicine*, 54(4), 785-793.
<https://doi.org/10.1017/s0033291723002489>
- Nikbagha, M., Ramezani, M., Karkavandi Talkhoonche, M., & Shahini, M. (2023). The role of resilience, mentalization and alexithymia in predicting symptoms of post-traumatic stress disorder and post-traumatic growth in COVID-19 survivors. *Iranian Journal of Psychiatric Nursing*, 11(2), 13-26.
<http://dx.doi.org/10.22034/IJPN.11.2.13>
- Ozsavran, M., & Comez, B. (2026). Enhancing psychological resilience in mothers of children with intellectual disabilities through marbling art. *Journal of Pediatric Nursing*, 86, 355-365.
<https://doi.org/10.1016/j.pedn.2025.11.018>
- Pei, Y., Zhang, X., Yu, C., Xiao, Y., Zhang, G., & Cao, F. (2025). Association between psychological resilience during pregnancy and infants' neuropsychological development. *Journal of Psychiatric Research*, 191, 129-137.
<https://doi.org/10.1016/j.jpsychires.2025.09.027>
- Ramos, K., Langer, S. L., Todd, M., Romano, J. M., Ghosh, N., Keefe, F. J., & et al. (2020). Attachment style, partner communication, and physical well-being among couples coping with cancer. *Personal Relationships*, 27(3), 526-549.
<https://doi.org/10.1111/pere.12330>
- Renner-Wilms, S., Corlett, C., Hood, A., Scheffrahn, K., Tedeschi, R., Moore, B., & et al. (2026). Outcomes from a posttraumatic growth-oriented program among veterans: A quasi-experimental retrospective study. *Journal of Affective Disorders*, 1392, 120234.
<https://doi.org/10.1016/j.jad.2025.120234>
- Sagone, E., Commodari, E., Indiana, M. L., & La Rosa, V. L. (2023). Exploring the association between Connor, K. M., & Davidson, J. R. T. (2003). Development of a new resilience scale: The Connor-Davidson resilience scale (CD-RISC). *Depression and Anxiety*, 18(2), 76-82.
<https://doi.org/10.1002/da.10113>
- Dai, Q., Kyuragi, Y., Zakia, H., Oishi, N., Yao, L., Zhang, Z., & et al. (2024). Psychological resilience is positively correlated with Habenula volume. *Journal of Affective Disorders*, 365, 178-184.
<https://doi.org/10.1016/j.jad.2024.08.012>
- Eaton, C. M., & Phillips, K. E. (2024). Posttraumatic growth in eating disorder recovery. *Archives of Psychiatric Nursing*, 49, 38-46.
<https://doi.org/10.1016/j.apnu.2024.01.002>
- Ghasemi, M., & Rezvan Hasan Abad, M. (2023). Investigating the mediating role of self-compassion in the relationship between attachment and post-traumatic growth in patients improved from covid-19. *Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal*, 11(10), 203-214.
<https://dor.isc.ac/dor/20.1001.1.2383353.1401.11.10.19.4>
- Hirad, S., Miller, M. M., Negash, S., & Lambert, J. E. (2023). Refugee posttraumatic growth: A grounded theory study. *Transcultural Psychiatry*, 60(1), 13-25.
<https://doi.org/10.1177/13634615211062966>
- Javaheri, A., Esmaily, A., & Vakili, M. (2022). The relationship between post traumatic growth and the meaning of life in COVID-19 survivors: The mediating role of spiritual wellbeing. *Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal*, 10(11), 87-98.
<https://dor.isc.ac/dor/20.1001.1.2383353.1400.10.11.17.7>
- Jules, B. N., O'Connor, V. L., Langhinrichsen-Rohling, J. (2023). Judgments of event centrality as predictors of post-traumatic growth and post-traumatic stress after infidelity: The moderating effect of relationship form. *Trauma Care*, 3(4), 237-250.
<https://doi.org/10.3390/traumacare3040021>
- Khalili Moghadam, E., Dehnavi, F., Mirzai, R., Heydari, S., Tapak, S., & Khajeh Hasani Rabari, F. (2024). The relationship of post-traumatic growth on resilience with the mediation of self-compassion and emotional suppression in betrayal trauma. *Medical Journal of Mashhad University of Medical Sciences*, 67(2), 422-433.
<https://doi.org/10.22038/mjms.2024.25339>
- Kiani, A., Fathi, D., Honarmand GhoujeBeiglloo, P., Abdi, S., Estaji, R. (2020). The relationship between attachment styles, social support and coping styles with psychological resiliency in groups with grief experience: Path analysis. *Counseling Culture and Psychotherapy*, 11(41), 157-180.
<https://doi.org/10.22054/qccpc.2020.45861.2202>
- Labrahue, L. J. (2021). Psychological resilience, coping behaviours and social support among health care workers during the COVID-19 pandemic: A systematic review of quantitative studies. *Journal of*

- attachment style, psychological well-being, and relationship status in young adults and adults-A cross-sectional study. *European Journal of Investigation in Health, Psychology and Education*, 13(3), 525-539.
<https://doi.org/10.3390/ejihpe13030040>
- Sedighi, F., Dokaneifard, F., & Rezakhani, S. D. (2020). Structural model of marital satisfaction based on personality traits and attachment styles mediated by coping strategies. *Journal of Psychological Science*, 19(95), 1475-1486.
<https://dor.isc.ac/dor/20.1001.1.17357462.1399.19.95.9.5>
- Tamannaefar, M. A., Mansourinik, A., & Malekzade Kashani, F. (2024). Relationship between insecure attachment style and quality of life in chronic pain patients: The mediating role of alexithymia and moderating of resilience. *Quarterly Journal of Health Psychology*, 13(2), 45-62.
<https://doi.org/10.30473/hpj.2024.68731.5868>
- Tedeschi, R. G., & Calhoun, L. G. (1996). The posttraumatic growth inventory: Measuring the positive legacy of trauma. *Journal of Traumatic Stress*, 9(3), 455-471.
<https://doi.org/10.1007/bf02103658>
- Weiser, D. A., Shrout, M. R., Thomas, A. V., Edwards, A. L., & Pickens, J. C. (2023). "I've been cheated, been mistreated, when will I be loved": Two decades of 19 infidelity research through an intersectional lens. *Journal of Social and Personal Relationships*, 40(3), 856-898.
<https://doi.org/10.1177/02654075221113032>
- Yang, Y., Lu, M., Wang, G., Wang, H., & Feng, D. (2022). The effect of attachment style on posttraumatic growth in maintenance hemodialysis patients: The mediating roles of self-warmth and self-coldness. *Mindfulness*, 13(3), 637-646.
<https://doi.org/10.1007/s12671-021-01819-x>
- Zafartalab, Z., & Taklavi, S. (2024). The roles of attachment styles and defense mechanisms in predicting post-traumatic growth in the survivors of corona deaths in Tehran in 2019-2021: A descriptive study. *Journal of Rafsanjan University of Medical Sciences*, 22(11), 1149-1162.
<http://dx.doi.org/10.61186/jrums.22.11.1149>
- Zhong, L., & Vangelisti, A. L. (2025). Conceptualizing injured partners' relational uncertainty following marital infidelity: A relational turbulence theory perspective. *Journal of Family Communication*, 25(1), 57-75.
<https://psycnet.apa.org/doi/10.1080/15267431.2024.2433206>